

Arrest

nr. 97 049 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2012.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten S. M. A.(...)
geboren te Sylhet , op (in) (...)1991
van nationaliteit te zijn : Bangladesh
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 27.12.2011 in België te zijn toegekomen. Eén dag later, op 28.12.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 05.02.1991 te Sylhet en verklaarde het staatsburgerschap van Bangladesh te bezitten.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 23.02.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde tijdens zijn initiële gehoor verder dat hij op 10.07.2011 per bus vanuit Bangladesh naar India gereisd zou zijn waar hij gedurende vier dagen in het huis van de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou hij per bus en te voet naar Iran gereisd zijn waar hij gedurende twee maanden en tien dagen in een huis van de smokkelaar verbleven zou hebben met vier tot vijf anderen. Vervolgens zou hij per bus en per speedboot naar Turkije gereisd zijn. Daar zou hij één dag in het huis van de smokkelaar verbleven hebben alvorens per speedboot naar Griekenland te reizen. In Griekenland zou hij drie of vier uur later een schip genomen hebben naar Italië. In Italië zou hij vervolgens gedurende twee maanden en tien dagen in een huis van de smokkelaar verbleven hebben alvorens per auto naar Frankrijk te reizen waar hij één dag in het huis van de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou hij per auto naar België gereisd zijn waar hij op 27.12.2011 zou zijn toegekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde verder dat hij een paspoort van Bangladesh heeft maar dat dit zich in Bangladesh zou bevinden. Betrokkene verklaarde verder niet in het bezit te zijn van een verblijfsdocument of visum voor België, een andere Lid-Staat van de EU of een derde land. Tijdens een bijkomend gehoor op 14.08.2012 werd betrokkene nogmaals gevraagd of hij in het bezit was van een nationaal paspoort. Betrokkene verklaarde dat dit niet het geval is. Betrokkene werd geconfronteerd met de informatie dat het Verenigd Koninkrijk hem een visum heeft uitgereikt dat op het moment van zijn asielaanvraag nog steeds geldig was. Betrokkene verklaarde daarop dat hij met zijn eigen Bengaalse paspoort reisde met een geldig visum voor het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene kan dit paspoort echter niet voorleggen en stelde dat het zich in Bangladesh zou bevinden bij familie die zich op een onbekende plaats bevindt. Betrokkene verklaarde verder dat hij in februari 2011 naar het Verenigd Koninkrijk reisde met dit paspoort en dat hij er tot mei 2011 in Birmingham verbleven zou hebben alvorens terug te keren naar Bangladesh dat hij vervolgens op 10.07.2011 opnieuw verlaten zou hebben.

Op 16.03.2012 werd voor betrokkene een overnameverzoek op basis van art. 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 16 februari 2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Op 23.07.2012 hebben de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, na een initiële weigering op 13.04.2012, ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon op basis van art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening om de asielaanvraag van betrokkene te behandelen. Art. 9§2 van de Dublin-II-Verordening stelt dat “wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek”.

Met betrekking tot de door betrokkene verklaarde terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Bangladesh in mei 2011, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaarde terugkeer op geen enkele wijze aannemelijk kan maken. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn initiële gehoor op de DVZ van 23.02.2012 dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek op 10.07.2012 in Dorp Pathon (politie Beani Bazar) in Sylhet verbleven zou hebben en dat hij niet in het bezit was van een verblijfsdocument of visum voor België, een andere Lid-Staat van de EU of een derde land en dat zijn paspoort zich in

Bangladesh zou bevinden (DVZ, vraag 9, vraag 21 en vraag 22 t.e.m. 24). Pas na confrontatie met de informatie van het Verenigd Koninkrijk waaruit blijkt dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een visum dat op het moment van zijn asielaanvraag dd. 28.12.2011 nog steeds geldig was, verklaarde betrokkene dat zijn Bengaals paspoort een visum van het Verenigd Koninkrijk bevat en dat hij van februari 2011 tot mei 2011 in Birmingham in het Verenigd Koninkrijk verbleef (DVZ, bijkomend gehoor 14.08.2012). Dat betrokkene pas na confrontatie met de van het Verenigd Koninkrijk verkregen informatie, met name dat er een visum werd uitgereikt aan betrokkene en dat dit op het moment van zijn asielaanvraag nog geldig was, zoals blijkt uit het overnameakkoord van het Verenigd Koninkrijk dd. 23.07.2012, toegeeft dat hij inderdaad een visum van het Verenigd Koninkrijk heeft ontvangen waarmee hij eveneens naar het Verenigd Koninkrijk afreisde, toont aan dat betrokkene doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden tijdens zijn initiële gehoor op 23.02.2012. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag van in het begin coherente en correcte verklaringen aflegt tegenover de autoriteiten die zijn asielverzoek registreren, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene kan zijn verklaarde terugkeer van het Verenigd Koninkrijk naar Bangladesh bovendien op geen enkele wijze aantonen en rekening houdende met de vastgestelde tegenstrijdigheden kan er aan deze verklaarde terugkeer dan ook geen geloof meer worden gehecht.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat het Verenigd Koninkrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in het Verenigd Koninkrijk dan in België zou genieten. Het Verenigd Koninkrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat het Verenigd Koninkrijk hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in het Verenigd Koninkrijk er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International — Annual Report 2012 — The state of the world's human rights — UK) kan bovendien niet worden opgemaakt dat het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar het Verenigd Koninkrijk een inbreuk zou uitmaken op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een kopie van dit rapport werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De autoriteiten van het

Verenigd Koninkrijk zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Verenigd Koninkrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op de vraag tijdens zijn bijkomende gehoor dd. 14.08.2012 of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen verklaarde betrokkene dat er geen specifieke reden is maar dat hij van mensen vernam dat België een goed land is dat de mensenrechten respecteert (DVZ vraag 25). Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van wat hij vernomen zou hebben van andere mensen (DVZ, vraag 19) zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene verklaarde dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, 14.08.2012, vraag 23). Betrokkene verklaarde verder dat hij een oom van zijn vader in Birmingham zou wonen en dat deze de Britse nationaliteit zou bezitten (DVZ, vraag 14.08.2012, vraag 24). Met betrekking hiertoe dient te worden opgemerkt dat het hier de oom van betrokkenes vader betreft en betrokkene zelf meerderjarig is. Betrokkene maakt derhalve geen deel uit van het gezin van de oom van zijn vader, zoals omschreven in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Op basis van de voorgaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden rechtvaardigen haalde betrokkene geen redenen aan die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu het Verenigd Koninkrijk, zouden kunnen rechtvaardigen (DVZ, vraag 27).

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand tijdens zijn bijkomende gehoor op de DVZ van 14.08.2012 dat deze goed en gezond is (DVZ, vraag 26). In het administratief dossier van betrokkene zijn geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu het Verenigd Koninkrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan het Verenigd Koninkrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9§2 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk (2).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) (“*onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in het Verenigd-Koninkrijk*”).

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich

steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In het kader van haar enig middel aangaande de schending van artikel 3 EVRM verwijst de verzoekende partij enkel naar de algemene toestand in het land van overname, met name het Verenigd Koninkrijk, en geeft ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM. Een verwijzing naar de algemene toestand in een land volstaat niet, evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 november 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 16 januari 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar haar uitgebreide beschrijving van de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, alwaar niet dezelfde, of een minimale, rechtsbescherming wordt geboden als de internationale standaard.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking en verwijst naar de nota met opmerkingen.

2.4 Waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 16 januari 2013 verwijst naar haar beschrijving van de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, alwaar volgens haar niet dezelfde, dan wel een minimale, rechtsbescherming wordt geboden als de internationale standaard, dient erop gewezen dat zij hierbij in het geheel niet ingaat op de in de beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond met betrekking tot haar enig middel, zodat dit betoog aan deze grond geen afbreuk kan doen.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij er nog steeds geheel aan voorbijgaat dat in antwoord op de door haar naar voor gebrachte beschrijving van algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in het Verenigd Koninkrijk, - die zij uiteenzet in het kader van een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM -, in voormelde beschikking immers uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van overname niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM én dat de verzoekende partij evenzeer enig persoonlijk verband met haar persoon aannemelijk dient te maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar algemene verwijzing ter terechtzitting nog steeds nalaat voornoemd persoonlijk verband aannemelijk te maken of enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot het enig middel reeds in de beschikking van 29 oktober 2012 werd aangegeven. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 29 oktober 2012 opgenomen grond ten aanzien van het enig middel aangevoerd door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET